

Reč života - oktobar 2015.

„Po tome će svi poznati da ste moji učenici ako budete imali ljubav među sobom“. (Jovan 13, 35)

To je oznaka, znak raspoznavanja i tipična karakteristika hrišćana. Bar bi trebalo da bude, jer tako je Isus zamislio svoju zajednicu.

U Poslanici Diogenetu, predivnom zapisu iz prvih vekova hrišćanstva, čitamo: „Hrišćani se ne razlikuju od ostalih ljudi ni područjem gde stanuju, ni jezikom, ni načinom života. Ne žive u svojim vlastitim gradovima, ne služe se nekim neobičnim jezikom, ne provode neki poseban život.“ Oni su obični ljudi, poput svih drugih. Pa ipak, poseduju tajnu koja im omogućava da snažno utiču na društvo i postanu njegova duša.[\[1\]](#)

Tu tajnu Isus je poverio svojim učenicima neposredno pre smrti. Kao što su to činili drevni izraelski mudraci, kao otac sinu, tako je i On, Učitelj mudrosti, ostavio u nasleđe umeće kako dobro živeti. Primio ga je neposredno od Oca: „jer vam objavih sve što čuh od Oca svojega“,[\[2\]](#) a plod je Njegovog iskustva u odnosu s Njim. Sastoji se u uzajamnoj ljubavi. To je Njegova poslednja volja, Njegova oporuka, život neba koji je doneo na zemlju, koji deli sa nama da bi postao i naš život.

Isus želi da Njegovi učenici budu prepoznati po uzajamnoj ljubavi.

„Po tome će svi poznati da ste moji učenici ako budete imali ljubav među sobom“.

Jesu li Isusovi učenici prepoznati po uzajamnoj ljubavi? „Istorija Crkve je istorija svetosti“, napisao je Jovan Pavle II. Ipak, ona „beleži i događaje koji osporavaju hrišćansko svedočanstvo“,[\[3\]](#) Vekovima su hrišćani u Isusovo ime vodili beskonačne ratove, a i danas su međusobno podeljeni. Neki ljudi i dalje povezuju hrišćane s krstaškim ratovima, inkvizitorskim sudovima, u njima gledaju večne braniocе zastarelog morala i one koji se suprotstavljaju napretku nauke.

Nisu tako gledali prve hrišćane u novonastaloj zajednici u Jerusalimu. Ljudi su se divili njihovom zajedništvu dobara, jedinstvu koje je vladalo među njima, „radosti i prostodušnosti srca“[\[4\]](#) koji su ih obeležavali. U Delima apostolskim čitamo da ih je narod veličao i da se svakog dana „sve se više umnožavahu oni koji verovahu u Gospoda“.[\[5\]](#) Svedočanstvo života zajednice bilo je veoma privlačno. Zašto i danas nismo prepoznati po ljubavi? Šta smo uradili od Isusove zapovesti?

„Po tome će svi poznati da ste moji učenici ako budete imali ljubav među sobom“.

Kad bismo živeli ono jedinstvo za koje je Isus dao život, mogli bismo da ostvarimo drugačiji način života i oko sebe sejemo seme nade i novog života, ne udaljavajući se iz naših naselja ni od osoba koje poznajemo. Ako jedna porodica svakog dana obnavlja odluku da će konkretno živeti u uzajamnoj ljubavi, ona može da postane zrak svetla u ravnodušnom okruženju svog okruženja. Jedna »ambijentalna ćelija«, odnosno dve ili više osoba koje se dogovore da će odlučno ostvarivati zahteve Jevandelja u svom radnom

okruženju, u školi, u kancelarijama, u zatvoru – može da slomi logiku borbe za vlast, izgradi atmosferu saradnje i podstakne neočekivano stvaranje bratstva.

Zar nisu to činili prvi hrišćani u vreme Rimskog carstva? Zar nisu na taj način proširili preobražavajuću novost hrišćanstva? Danas smo mi, „prvi hrišćani“, poput njih pozvani da se praštamo, gledamo se uvek novim očima, pomažemo jedni drugima; jednom rečju – da volimo jedni druge kao što je Isus voleo nas, sigurni da Njegova prisutnost među nama ima snagu da i druge povuče u logiku božanske ljubavi...

Fabio Čardi

[1] Pogl. 5–6.

[2] Jovan 15, 15.

[3] *Incarnationis Mysterium* 11.

[4] *Dela* 2, 46.

[5] *Dela* 5, 13–14.